

та направихъ сѣ нови възглавници и нови постилки. Натъкми си и кафето, и шекера, и всичко що трѣбва. Донелъ бѣше отъ Стамболъ нѣкои такива такъми, дето и по чорбаджиитѣ ги нѣма.

Ехъ, та поседѣ Златко що поседѣ, па веднажъ, като готвѣхъ възъ огъня и той седѣше край мене на едно столче, токо зафана :

— Не ще, мамо, не ще, каже. Трѣбва да се хване нѣкоя работа. Не може да се седи току тѣй. Едно — сърцето ми не може да търпи; па друго, трѣбва и да се изкарва нѣщо, че това дето съмъ донелъ, ако седнемъ на него, лесно ще се свърши? Трѣбва, каже, трѣбва да се види нѣщо да се захване. Ами не знамъ, какво ли?

— Каквото знаешъ, синко, каквото видишъ за по-добро, — му рекохъ азъ. Друго какво можехъ да му кажа и да го науча?

Той мисли, мисли и намисли. Единъ понеделникъ рано, гледамъ го, кара червенъ, харенъ, едъръ конь, съ хубава юзда, съсъ скжпо седло.

— Какво е това, синко? Защо ти е тоя конь. — го попитахъ азъ уплашена. — Да не мислишъ пакъ да ме оставишъ?

— Не бой се, мамо, каже, не бой се. Нѣма вече да те оставя. И да ме пждишъ, пакъ се не махвамъ оттукъ. Ами нали рекохме, че трѣбва да се захване нѣщо работа? — И азъ се успокоихъ.

Два-три дена Златко ходѣше съ коня насамъ-нататъкъ. Ходи и до Златица и пакъ си доде. Въ срѣда излѣзоха съ единъ златиченинъ и отидоха на пжтъ. Изпратихъ го, а сърцето ми тупа, тупа, та ще се прѣсне. Дали не ще да ме остави пакъ? Дали нѣма вече да си го видя? Наплашила се бѣхъ отъ напреди, та сѣ ме бѣше страхъ да го не изгубя пакъ.